

[Ellinger.]

har vakt meget stor Bevægelse og stor Modstand, og denne Modstand skulde jo ogsaa give sig Udslag i et Folketog. Jeg maa nu sige, at Folketog i al Almindelighed bryder jeg mig ikke meget om. Man kan saa uhyre let faa en Mængde Mennesker til at gaa i Folketog, Folk, som ikke har nogen som helst Interesse eller Sans for den Sag, som er Folketogets Øjemed. Jeg er heller ikke sikker paa, at den Række af højt ansete Mænd, hvis Jugement man maa bøjse sig for, og som har givet sig til Kende i disse Dage, netop vil gaa i Spidsen for et Folketog. Det forekommer mig ogsaa at være et meget sent Tidspunkt at sætte et Folketog i Gang. Man har siden denne Sags første Behandling i Folketinget vidst, at der var stor Sandsynlighed for, at den vilde vinde Flertal i flere Partier, og et saa stort Flertal, at den vilde blive gennemført. Det havde derfor været rigtigt, hvis man virkelig vilde protestere alvorligt, da at gøre det paa et langt tidligere Tidspunkt. Vi ved jo dog alle, at denne Plans Gennemførelse ikke kan undgaas, medmindre der i Løbet af ganske kort Tid bliver lagt henimod 1 Mill. Kr. paa Bordet. Hvis der nu havde været tilstrækkelig stærk Bund i Bevægelsen imod denne Plan, saaledes at man ikke alene talte og skrev eller vandrede i Tog, men dertil føjede de nødvendige Kontanter, saa havde det været mere effektivt. Jeg staar ogsaa uforstaaende overfor dette, at man ikke har bestræbt sig for allerede for et Fjerdingaar siden eller mere at søge en bedre Løsning derved, at man bidrog ved private Midler til Sagens Gennemførelse. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at Ministeren ikke vil og ikke kan gaa ud over den finansielle Ramme, som her er givet; og hvis Forslaget ikke bliver vedtaget, bliver Følgen deraf utvivlsomt den, at Statsradiofonien bygger sin egen Bygning og det kongelige Teater sejler videre under de bestaaende Forhold. Saaledes som Stemningen er her paa Rigsdagen, maatte man forudse som en Eventualitet, at det kongelige Teater kom til at begrænse sig til Skuespillene, medens Operaen og Balletten dør bort. Det vilde efter min Mening være et Tab for dansk Kultur, som vilde være mange Gange større end det Tab, det er, at man nu tæt ved det kongelige Teater skal rejse denne skrækkelige Bygning, og jeg tror rigtignok, at der vilde blive et ganske anderledes mægtigt Folketog til Rigsdagen eller til Christiansborg Ridebane for at forhindre, at man opgav Opera og Ballet.

Jeg skal saa endnu blot sige, at for de Beregninger, som er fremkommet for Udvalget med Hensyn til de forskellige Planer, maa Ministeriet fuldt og helt bære Ansvaret — det har Udvalget slet ikke kunnet beskæftige sig med. Jeg vil dertil føje en Beklagelse over, at Ministeriet ikke har kunnet gaa med til at foretage en Ændring i Lovforslaget, som ikke vilde berøve Ministeren Mulighed for at gennemføre det ganske saaledes, som han nu helst vil have det gennemført, men som vilde aabne Mulighed for, at det kunde gennemføres ved Hjælp af en bedre Plan, for saa vidt de fornødne Kontanter i Løbet af nogen Tid blev samlet sammen. Det forekommer mig, at Ministeren meget godt kunde være gaaet ind paa den Tanke, da den, som sagt, ikke berøver Ministeren Muligheden for at gennemføre denne Plan. Det er imidlertid ikke sket, og vi vil ikke udsætte Forslaget for at strande af Hensyn til de Følger, jeg nys var inde paa. Men jeg vil da udtale Haabet om, at man, saavel hvad Bygningens Ydre som det Indre angaar, vil tage alt det Hensyn, som det er muligt at tage, ved at benytte de Kræfter ved Udarbejdelsen, som sidder inde med Kendskab til en saadan Bygnings Indretning. Jeg nævnte ved første Behandling, at man f. Eks. kunde give „Det kongelige Teaters Venner“ Lejlighed til at udpege en teaterkyndig Mand og Foreningen af Skuespillere og Skuespillerinder ved det kongelige Teater Lejlighed til at udpege en anden Person. Der har jo været mange Planer fremme vedrørende det kongelige Teater paa Dobbeltscenens Grundlag, og nogle af de Personer, der har fremsat Planer herom, er naturligvis Konkurrenter til den Arkitekt, som nu desværre skal gennemføre denne uheldige Plan, men andre er det jo ikke. Der blev før nævnt Arkitekt Chr. Hansen, som for ca. 15 Aar siden blev tilkaldt af daværende Departementschef Weis, da han stod i Forbindelse med det kongelige Teater. Han har arbejdet meget med denne Sag og optræder ikke som Konkurrent, men vil meget gerne optræde som en Vejleder for dem, der skal gennemføre Planen. Jeg henstiller, at man i dette overordentlig betydningsfulde og vanskelige Spørgsmaal tager saa mange Kræfter som muligt i Brug som Raadgivere — mere kræves der jo ikke —, før Sagen gennemføres.

Johanne Rambusch: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder har saa ofte hævdet, at den foreliggende Plan til Sammenlutning af Radiofonien og Teatret er den bedste og den billigste, der kan fremskaffes: